

Scénář Pavel Novák - Mikulčice

Dobrý den, jsme žáci devátého ročníku základní školy v Mikulčicích a v rámci projektu Paměti národa bychom vás chtěli seznámit se vzpomínkami místního rodáka Pavla Nováka.

„No tak já sa menuju... 2. 5. 1942.“

Při osvobození Hodonína a okolních vesnic se na rozdíl od ostatních lidí ukrývali v domě, protože měli nemocnou maminku.

„Když byl nálet na Hodonín ... pochodovali dědinú navrch.“

Dětství má také spojeno s vyvěšováním praporů při státních svátcích nebo významných událostech.

„A dyž byl konec, tak se vyvěšovaly prapory ... budeme vyvěšovat ty krátké, protože to bylo ponížení.“

Navštěvoval základní školu v Mikulčicích, které byly v té době rozděleny na dvě části – Mikulčice a Těšice.

„To sme vyšli ven ... až po plečkovu uličku.“

Důležitou součástí jeho života byl folklor.

„Já eště pamatuju jako dvě dědiny ... dřív to bylo provázanější s běžným životem.“

Ani jeho rodině se po nástupu komunistů nevyhnula kolektivizace.

„Nekeří řekli, že do JZD nevstúpjá ... že on to nemohl splnit.“

I přes mnohdy nelehký život je pan Novák celoživotní optimista. Na otázku, co by vzkázal mladším generacím, okamžitě odpovídá: „Větší vstřícnost, přátelství a pomoc.“ Má totiž pocit, že tyhle hodnoty se z dnešní společnosti vytrácejí.